

[J. S. Foget.]

Aftalerne og Afgørelserne, og det er de samme Folk, som har skrevet Erklæringen. Men Ministeren siger, at det ikke er saaledes, at de, der har afgivet den, vidste bedre Besked, til Trods for at Dommen, ja, tre Domme i Træk har fastslaaet, at Redegørelsen er urigtig. Den ene benytter Udtrykket „forkert affattet“, den anden „ikke træffende i sin Udtryksmaade“, og den tredie erklærer, at den er „misvisende og urigtig“. Men saa siger Ministeren: Ja, det er rigtigt nok, det er det Resultat, de forskellige Dommere er kommet til, at Redegørelsen er urigtig og misvisende, men man savner sandelig Grundlag for at tro, at man vidste, den var misvisende. Og det siger Ministeren, skønt de samme Mennesker, som selv har truffet de paa-gældende Bestemmelser, har affattet den. Den tror jeg ikke kan holde ret længe, Hr. Justitsminister, den tror jeg er alt, alt for vag at fremføre.

I Straffelovens § 162 udmaales Straffen for urigtig Erklæring til Brug for en offentlig Myndighed til Bøde eller Hæfte indtil 6 Maaneder eller Fængsel indtil 4 Maaneder, og i § 163, som maa komme i Anvendelse her, staar:

„Med samme Straf som i § 162 anført straffes den, som i øvrigt til Brug i Retsforhold, der vedkommer det offentlige, afgiver urigtig skriftlig Erklæring eller skriftligt bevidner noget, hvorom han ingen Kundskab har.“

I Henhold hertil siger Ministeren: Ja, men de Mennesker har ikke vidst, hvad de skrev om, og derfor er de undskyldt, naar de har afgivet en urigtig og misvisende Erklæring.

Lad os se paa, hvorledes man i juridiske Kredse fortolker disse Paragraffer i Straffeloven. I den fremragende Jurist Krabbes Bog „Borgerlig Straffelov“ fortolkes § 163 derhen:

„Bestemmelsen angaar et Tilfælde af saakaldt intellektuelt Falsk, et ægte Dokument med urigtigt Indhold.“

Med Hensyn til Udtrykket: „Brug i Retsforhold vedrørende det offentlige“ udtaler Krabbe:

„Tilfælde, hvor der af private udstedes skriftlig Erklæring i den Hensigt, at samme skulde komme i Betragtning ved Afgørelse og Ordninger af offentlige Retsforhold.“

Vil Ministeren nu absolut polemisere derhen, at man ikke har tilsigtet, at denne Erklæring skulde komme i Betragtning ved

Afgørelse og Ordninger af offentlige Forhold? Vil Ministeren paastaa, at man slet ingen Hensigt har haft med denne Erklæring, at den er skrevet paa maa og faa, og at man slet ikke har vidst, hvad man skrev om?

Krabbes Fortolkning synes ikke at give Mulighed for nogen Diskussion. Der er Tale om en skriftlig Erklæring til Brug i Retsforhold, der vedkommer det offentlige, og den er af Østre Landsret betegnet som urigtig og misvisende. For at give et ganske lille Billede af, hvor rammende disse Udtryk er, skal jeg kort gennemgaa et ganske lille Udpluk. I Redegørelsen opgives 55 navngivne Mænd, der betegnes som dertil kvalificerede Folk mellem anerkendte Eksportører som Opkøbere, og der staar videre:

„Udvalget betaler en fast Pris til

Opkøberne pr. opkøbt Kreatur.“

Det er godtgjort, at Udvalget kun har antaget 3 Storeksportører og ikke 55 Opkøbere, og at adskillige af de saakaldte kvalificerede Folk mellem anerkendte Eksportører var Kontorfolk og andre, som aldrig har eksporteret Kreaturer. I Redegørelsen staar, at Direktør William Hansens Firma i København er et selvstændigt Firma, ganske uafhængigt af det selvstændige Firma Brødrene Hansen. For Retten maatte de Herrer senere vedgaa, at Brødrene Hansen, trods officielt opgivne forskellige Firmaer, handlede under eet. Herom udtaler Byretsdommen, at Udvalget stedse har behandlet Brødrene Hansen og William Hansen som een Gruppe, og man vidste altsaa bl. a. deraf, at der maatte være et Samarbejde. Endvidere udtaler Byretsdommen kort og kategorisk:

„William Hansen er a meta med

Brødrene Hansen om Kreaturhandelen.“ Altsaa, her er en Erklæring, som straks, da Sagen bliver nærmere undersøgt, viser sig at være bundfalsk. Som Bilag 14 anføres en af de Herrer Lundgaard, Knudsen og William Hansen underskrevet Erklæring, som udtaler, at de havde Enerepræsentation for Salg af levende Svin og Bacon til Belgien. Da man forespørger Formanden og Sekretæren for Andelsslagteriernes Fællesudvalg, som skulde have givet dem denne Enerepræsentation, erklærer disse Herrer det for rent og skært Sludder.

Jeg kunde fortsætte med at fremdrage Eksempel efter Eksempel, men jeg skal herefter nøjes med at citere, hvad de forskellige Dommere har udtalt om Redegørelsen, idet jeg henholder mig til den